

ZÁHRADA HORÚCEHO PIESKU

AUTOR ÚSPEŠNÉHO
ROMÁNU
KROKY K SLNKU

CORBAN ADDISON

ZÁHRADA
HORÚCEHO
PIESKU

ZÁHRADA HORÚCEHO PIESKU

CORBAN ADDISON

Original title: Corban Addison: THE GARDEN OF BURNING SAND
Copyright © 2013 by Regulus Books, LLC
Sunset photo © ISIFA/Gettyimages Creative RF

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2013
Translation © Zuzana Kamenská, 2013

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri v edícii Fortuna Litera.

www.fortunallibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Vilhanová
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-106-8

*Pre deti Afriky,
ktoré utrpeniu čelia piesňou.*

W

*A ľuďom dobrej vôle z celého sveta,
ktorí na ne nezabudli.*

Človek je človekom vďaka iným ľuďom.

DESMOND TUTU

Vyschnutá zem bude jazerom.

IZAIÁŠ (35,7)

Prológ

Som koniec tunela stratený vo svojom začiatku.

DAMBUDZO MARECHERA

Africká noc

Lusaka, Zambia

august 2011

Dievčatko kráčalo domov tmavou ulicou. Okolo neho sa mihali svetlá okoloidúcich áut a osvetľovali prašnú cestu, no dievčatko si nikto nevšimol, nikoho nezaujímal, že je samo. Išlo rovnomerným tempom, hoci trochu nepravidelným krokom, pretože jednu nohu malo kratšiu ako druhú. Tenké šatočky ho len slabo chránili pred chladom neskorej zimy. Cítilo ho na pokožke, no trápilo ho to menej ako prázdny byt, z ktorého odišlo.

Obzrelo sa k domu, v ktorom bývalo. V oknách sa svietilo. Aj napriek hluku premávky počulo rev televízorov. V ruke držalo bábiku a na tetin byt hľadelo cez hrubé sklá okuliarov. Nechápalo, kam sa podeli Bright s Giftie, a nevedelo, prečo ho nechali samo. Nešlo mu do hlavy, že zabudli zavrieť dvere.

Znova sa otočilo k ceste a pokračovalo. Hompálajúca sa bábika pripomínala metronóm. V diaľke počulo hudbu a to ho na chvíľku rozptýlilo. Potom zbadalo na druhej strane cesty skupinku mladých ľudí. Fajčili a nahlas debatovali. Spomenulo si na Bright a Giftie, podišlo k vozovke, aby sa spýtalo fajčiarov, či o nich niečo nevedia. No zastavilo ho trúbenie prechádzajúceho auta.

Pritislo si bábiku k hrudi a poobzeralo sa. Takmer nebadane sa knísal. V tme vyzeralo všetko cudzo. Niekedy ho Giftie so sebou zobrala

hrať sa do iného domu, no nevedelo si spomenúť, kadiaľ sa tam šlo. Ulica nevyzerala tak, ako si ju pamätalo. Rozplakalo sa. Chcelo, aby vyšlo slnko a cudzota vecí sa rozplynula. Bálo sa noci. Ľudia neboli v tme takí láskaví.

Vtedy v uličke zbadalo chlapca hrajúceho sa s loptou. Sústredilo sa naňho a znova vykročilo. Bright s Giftie mali veľa kamarátov. Možno k nim patrila aj tento chlapec. Kráčalo popri stene lemovanej ostnatým drôtom, nohami šúchalo po prašnej zemi. Blížilo sa k uličke, no vtom za sebou počulo zapraskanie, ako keď sa vyprážajú fritas. Pozrelo sa ponad plece a zbadalo, že za ním zastavuje dodávka. Kolesá zaškrípali. Dodávka zabrzdila pri múre a jej predné svetlá dievčatko oslepili. Otočilo sa, hľadalo chlapca s loptou. Zmizol.

Dievčatko vošlo do uličky a počúvalo ozvenu chlapcovho hlasu odrážajúcu sa od stien. Začulo aj iný hlas, ženský. Bol silnejší ako chlapcov a znel nahnevane. Dievčatko na chvíľku zazrelo bežiaceho chlapca. O niekoľko sekúnd zmizol a ženino dohovárание sa skončilo. Dievčatko zašlo hlbšie do tieňov, držalo bábiku a hľadalo v stene akúkoľvek štrbinu – hocičo, čím mohol prejsť ten chlapec. Potklo sa o hromadu kameňov a do očí mu vbehli slzy. Dokonca aj zem bola v noci nepriateľská.

Pozrelo sa na budovy za stenou. Všetky boli vysoké ako dom, v ktorom bývalo, ale zdali sa mu čudné. Odrazu ho premkol strach a rozhodlo sa ísť späť do bytu. Teta sa čoskoro vráti a príde aj Bright s Giftie.

Práve sa chcelo otočiť, keď znova začulo pukanie. Odrazu uličku zaplavilo svetlo. Potom sa rovnako rýchlo zotmelo. Dievčatko sa zadívalo smerom k ulici a zočilo dodávku, čo zaparkovala pri stene. Pomaly jazdila po ulici s vypnutými svetlami. Vystúpil z nej muž a hľadel na dievčatko. Niečo v mužovej tvári ho upokojovalo aj znervózňovalo zároveň.

Muž si klakol a vystrel ruku. Dievčatko na jeho dlani zbadalo cukrík. Mama mu dávala cukríky vždy, keď muselo spať v kúpeľni. Po chvíli sa dievčatko načiahlo a vložilo si cukrík do úst. Usmialo sa na muža, lebo usúdilo, že je to priateľ.

To, čo nasledovalo, mu nedávalo zmysel. Netušilo, prečo sa mu podlomili kolená a z rúk mu vypadla bábika, prečo sa noc okolo neho začala bláznivo krútiť a v hlave mu vybuchla ostrá bolesť. Padli mu viečka, potom sa znova roztvorili. Videlo, ako sa nad ním vznáša tieň muža. Zohol sa a zdvihol ho zo zeme. Dievčatko stratilo okuliare, ale keď ho niesol, uvidelo zblízka jeho tvár aj oči. Boli veľké a okrúhle ako oči mačky. Mama

dievčatku rozprávala príbehy o mačkách – o divokých mačkách žijúcich v Afrike.

Počulo cvaknutie pripomínajúce zámok dverí a cítilo mužove ruky, ako ho tlačia do úzkeho priestoru temnejšieho ako noc. Jeho posledná spomienka bola na hučanie vychádzajúce odkiaľsi zdola, ktoré silnelo, kým svet okolo nezmizol a noc sa nerozplynula v čierňave.

Vypočúvanie pred senátom

Washington

máj 2012

Svetlá nad pódium Zoe oslepovali. Zhora na ňu zízala šnúra miniatúrnych slnôk odhaľujúcich každú nedokonalosť jej tváre – jej trochu odstavajúce uši, znamienko nad ľavým obočím, pehy na bledej pokožke okolo nosa – a usilujúcich sa dosiahnuť ešte hlbšie, akoby chceli obnažiť aj jej myšlienky. Keďže Zoe sledovala najprv otcovu volebnú kampanď do Senátu a teraz jeho útok na Biely dom, vedela, že politika je divadlo a súkromie nemá na javisku miesto.

Prižmúrila oči pred ostrou žiarou a vybavila si maminu tvár, ako sa jej pri úsmeve objavili jamky na lícach a vejáriky vrások okolo očí, spomenula si na výraz jej úprimného a veľkého potešenia meniaci po celom svete skeptikov na prívržencov. Catherine Sorensonová-Flemingová bola vždy neodolateľná, predstavovala silu neúnavnej viery vo svet, ktorý by mohol byť, svet, v ktorom sa na chudobu nemyslelo len dodatočne. Zamilovala sa do Afriky a túto lásku preniesla aj na Zoe. Bola to vlastne súčasť jej dedičstva.

Ako by si to urobila ty, mami? pomyslela si Zoe zápasiaca s dilemou, ktorú mala pred sebou. Spomenula si na vetu, čo často počula z jej úst: *Hovor pravdu a kašli na následky*. No to nebola odpoveď na jej otázku. Pravda tvorila len časť príbehu.

Zoe otvorila oči a premerala si senátora Paula Hartmana, predsedu Komisie pre zahraničné vzťahy, ktorý sa posadil za vrchstola na pódiu pod veľkú pečať Spojených štátov. Okolo neho v drevom obloženej miestnosti pobiehali poradcovia oháňajúci sa papiermi. Hartman pred seba položil fascikel a obzeral sa okolo, kým pohľadom nenašiel Zoe. Pousmial sa, akoby sa delili o nejaký žart, a Zoe pocítila, ako v nej praská ľad, čo ju dovtedy znehybňoval. Jeho láskavosť len prehlbovala jej dilemu. Nemal ani tušenie o tajomstve, čo v sebe ukrývala, ani o jej hneve.

Senátor Hartman bol dôvod, prečo sa tam ocitla. Prečítal si jej článok v novinách *New Yorker* a pozval ju k sebe. Bola zvedavá a zároveň nedôverčivá.

„Vie o tom môj otec?“ opýtala sa, keď spolu prvý raz telefonovali.

„Nie, ešte som sa s ním nepodelil o svoje myšlienky,“ odpovedal Hartman.

„Je šanca, že príde na pojednávanie?“

„Voľby sú blízko, takže si tým nie som istý. No vaša prítomnosť by mohla zaväziť.“

„Inými slovami, pojednávanie je len šou,“ zhrnula, aby zistila jeho motívy. „Politická hra na podporu prezidenta ani nie dva mesiace predtým, ako sa otvorí volebné miestnosti.“

Hartman zaváhal. „Aj vás článok bol len šou?“

Otázka ju zastihla nepripravenú. „Napísala som ho, lebo to bolo potrebné.“

„Pokoje si myslíte, že som staromódny,“ odpovedal Hartman, „ale ja mám rovnaký pocit. Ako ste uviedli, na pranieri je sama veľkorysosť.“

„Myslíte si, že pojednávanie pred Senátom urobí nejaký rozdiel?“

„Verejnosť miluje kontroverziu. Či ste to tak už mysleli, alebo nie, spôsobili ste rozruch. Ak to využijeme, ľudia sa možno niečo naučia.“

Je to risk, pomyslela si Zoe, ale možno to vyjde – preňho aj pre mňa.

„Hovoril som s Friedou Carawayovou,“ pokračoval.

„Je na vašom zozname svedkov?“ opýtala sa Zoe. Carawayová bola jedna z momentálne najslávnejších hollywoodskych hviezd, legenda humanitárnych kruhov. Aids, obchod s bielym mäsom, konfliktné minerály, slobodný Tibet – zoznam vecí, za ktoré bojovala, bol taký dlhý ako zoznam filmov, v ktorých účinkovala, no jej úmysly spochybňovali len tí najcynickejší. Jej starí rodičia umreli v Osvienčime.

„Ešte nie,“ odvetil Hartman, „ale pracujem na tom.“

Senátorove slová Zoe nadchli aj vydesili. Táto príležitosť bola príliš lákavá na to, aby ju odmietla. „Ak sa vám podarí dostať Friedu a niekoľko expertov z komunitného rozvoja na lavicu svedkov, budem tam.“

Hartman sa zachechtal a zložil. O týždeň neskôr jej zavolať, aby jej oznámil dobrú správu a dátum pojednávania. Dal jej aj e-mailovú adresu Friedy Carawayovej.

„Prečítala si váš článok,“ prezradil Zoe. „Nemôže sa dočkať, kedy sa s vami stretne.“

„S kým? S právničkou neziskovej organizácie alebo s dcérou Jacka Fleminga?“

Hartman sa zasmial. „Jazyk ste zdedili po matke. Chce sa stretnúť so Zoe Flemingovou, ktorá sa pustila za pasy s africkým súdnictvom a zmenila život dievčatka s Downovým syndrómom.“

O päť týždňov neskôr Zoe nastúpila na let z Johannesburgu do Washingtonu. Do Spojených štátov sa vracala po troch rokoch.

W

Zoe začula hlasy pred pojednávacou miestnosťou a otočila sa. Diváci zízali s otvorenými ústami a fotografi sa usilovali všetko nafotiť z čo najlepšieho uhla, keď do miestnosti vkráčala Frieda Carawayová s ochrankou v päťách. Rovnako ako Zoe, aj herečka mala oblečený konzervatívny nohavicový kostým a blúzku s výstrihom, ale Hollywood sa ligotal v jej diamantoch – jej náušnice a náramok mali spolu najmenej desať karátov.

Zoe sa postavila a prešla k lavici svedkov. Friedine mandľovohnedé oči sa rozžiarili. „Moja drahá Zoe, som taká *šťastná*, že sme sa konečne stretli.“

Hoci si vymenili niekoľko e-mailov a rozprávali sa cez skype, objatie, ktoré nasledovalo po Friedinom pozdrave, Zoe prekvapilo.

„Zdá sa, že žraloky sa už zhýkli,“ zašepkala Frieda. „Si pripravená?“

Zoe sledovala fotografy, ktorí zaujali svoje miesta medzi pódium a lavicu svedkov. Senátori za nimi dôležito šuchotali papiermi, ale oči fotografov boli upreté na herečku, ich skutočný cieľ. Len jedno miesto ostávalo prázdne – miesto jej otca.

„Je to tu trochu ako v cirkuse,“ odpovedala Zoe v snahe pôsobiť nonšalantne, hoci sa tak necítila.

„Nevšímaj si to,“ poradila jej Frieda. „Záleží jedine na tom, pre čo sme sem prišli.“

Zoe znovu zaujala svoje miesto a Frieda sa zoznamovala s ostatnými svedkami pri stole – s Bobom Tillerom, počítačovým magnátom, filantropom a hlavným pilierom najväčšej svetovej nadácie, so Susan Moorovou, predsedníčkou Organizácie pre medzinárodný rozvoj, celosvetovej mimovládnej organizácie. Bola to hviezdami nabitá lavica svedkov. V roku prezidentských volieb sa Hartmanovi podarilo nemysliteľné.

Zoe nahliadla do poznámok a potom sa zadívala na otcovo prázdne miesto. Pozrela na hodinky. Boli štyri minúty po druhej. Pojednávanie bolo naplánované na druhú. Keby sa neukázal, dilemma by sa vyriešila sama a pravda, ktorá formovala jej život od sedemnástich, by ostala pochovaná. Odrazu sa jej uľavilo. Chvíľami samu seba presvedčila, že pravda musí vyjsť na povrch, no pomyslenie na to, že by ju mala vysloviť nahlas, Zoe naplňalo neistotou.

Rýchlo pozrela na svojho staršieho brata Trevora sediaceho vo vyhradenom priestore. Kývol jej hlavou, ale tváril sa ambivalentne. Znova sa otočila k pódiu a cítila, ako sa jej v žalúdku usádza pocit viny. Trevor bol jeden z jej najobľúbenejších ľudí na svete a až donedávna aj jediný muž, ktorému úplne dôverovala. Mal len o rok viac, preto si navzájom rozumeli tak ako s nikým iným. Počas rokov, keď ich vychovávali pestúanky, lebo Jack dobýjal Wall Street a Catherine sa túlala po svete, bol Trevor jej útočiskom. No nevedel o duchovi, čo mátal v dome na Vineyarde. Odišiel na Harvardovu univerzitu a ona mu o ňom nikdy nepovedala.

Zoe sa sústredila na senátora Hartmana, ktorý buchnutím kladivka začal pojednávanie. Odrazu sa za ním otvorili dvere v drevenom obložení a zjavil sa Jack Fleming. Z oboch strán ho obklopovali jeho poradcovia. Zoe sa prudko nadýchla, ledva si uvedomovala šum, čo sa prehnal miestnosťou, či otáčanie fotoaparátov snažiacich sa zachytiť kandidáta na prezidenta, ktorý sa práve vrátil zo svojej kampane v Ohii. Otca nevidela osem mesiacov. Vyzeral starší, vlasy mal šedivejšie, tvár tučnejšiu a pásikavý oblek mu bol na bruchu pritesný. Vždy

sa hrdil svojou dobrou kondíciou, ale nekonečné kampane ho zjavne zmohli.

Predklonil sa a zašepkal Hartmanovi niečo do ucha – Zoe predpokladala, že ospravedlnenie –, potom si sadol na ľavú stranu pódia. Nezobral si ani hárok papiera. Napriek všetkému sa Zoe takmer usmiala. Keď boli s Trevorom deti, niekedy im dovolil, aby sa zúčastnili na poradách predstavenstva vo Fleming Randall, investičnej spoločnosti, z ktorej vybudoval giganta na Wall Street. Hoci nesmeli byť pri ničom, čo bolo príliš tajné, videla toho dosť, aby pochopila dôvody úspechu svojho otca. Okrem energetickej povahy a neotrasiteľnej sebadôvery mal aj fotografickú pamäť.

„Veľmi pekne ďakujem senátorovi Flemingovi za jeho účasť,“ začal Hartman a umlčal divákov. „Viem, že má veľmi náročný harmonogram. Čakajú nás svedectvá významných ľudí, ale predtým, než im dáme slovo, dovoľte mi povedať niekoľko slov o dôvode dnešného stretnutia.“

Pozrel sa na Zoe, potom na Friedu a pokračoval vo svojej úvahe. „Uprostred Veľkej hospodárskej krízy Franklin Delano Roosevelt sformuloval víziu americkej spoločnosti, ktorá platí už celé generácie. Tvrdil, že skúška nášho napredovania nespočíva v tom, že pridáme viac k majetku tých, čo majú veľa, ale v tom, či sa dokážeme postarať o tých, ktorí majú primálo. Teraz, uprostred toho, čo niektorí nazývajú Veľká recesia, je táto vízia ohrozená.“

Body sporu, ktoré Hartman odriekal, Zoe poznala naspamäť. Upierala oči na jeho tvár, nútila sa pozrieť do očí svojmu otcovi. Počula Trevorov hlas a jeho slová, čo zazneli pri raňajkách: *Lúbi ťa, Zoe. Naozaj mu chceš ublížiť?* Na túto otázku nevedela odpovedať. Ich odcudzenie bolo ako gordický uzol. Nikdy mu neodpustila, čo urobil. No on ju o to ani nežiadal.

V jednej chvíli zdvihla zrak k pečati za Hartmanovou hlavou na reliéf vytesaný do bledého dreva. *E Pluribus Unum*, hovorievala jej mama. *Je to motto pre celý svet, nielen pre jeden národ.* Spomenula si na uplakanú Kuyeyu ležiacu na nemocničnej posteli v Zambii, na doktora Chulua, ako ju smutne a rozzúrene vyšetruje. V tieni omnoho väčšieho zla sa Zoe odrazu zdalo jej utrpenie malé, dokonca banálne.

Dospela k rozhodnutiu, že Jack Fleming si zaslúži prehrať. Nie preto, lebo ju zradil, alebo preto, že nebol súci na funkciu prezidenta

– v mnohých ohľadoch sa pre Oválnu pracovňu priam narodil –, ale preto, lebo by v mene fiškálneho vyšetrovania nechal v núdzi deti, ako je Kuyeya. Presne preto chcel senátor Hartman, aby jej otec sedel na stoličke na pódiu, preto ju zavolať z Afriky, aby porozprávala svoj príbeh. Nebolo to o partizánstve ani o volebnom roku. Bolo to o svedomí.

Nakoniec sa predsa len pozrela na otca a dotkla sa prsteňa na svojom prste. Somálčania ho zachránili z vraku lietadla, v ktorom zahynula jej mama. *Vieš, na čo myslím, však? Na august roku 2000. Viem, že si to pamätáš.*

Mierne naklonil hlavu a Zoe sa zazdalo, že v jeho očiach zazrela záblesk strachu. V tej chvíli spravila niečo neočakávané. Usmiala sa.

Achillova päta, otec. Ty si ma to naučil.

Nikto nie je neporaziteľný.

PRVÁ ČASŤ

Noc prichádza so smrtiacim dychom.

ANONYM

1. kapitola

Lusaka, Zambia

august 2011

Hudba bola ohlušujúca, ale v afrických kluboch je taká odjakživa. Dúnenie bubna – základu dedinskej piesne – v mestách nahradilo vytrvalé pulzovanie elektronických basov pustené tak nahlas, že všetko okolo reproduktorov sa triaslo v ich rytme – ľudia, pivové fľaše, dokonca aj steny. Keď Zoe prvý raz cestovala do Afriky na krátku návštevu Nairobi, mala šesť rokov a mama jej povedala, že Afrika je strážcom pulzu ľudstva. Na túto pravdu si spomenula vždy, keď vkročila do zambijského baru.

Podnik sa volal Hot Tropic, bol to momentálne najvychytenejší klub v meste nepretržite meniacom svoj nočný život. Všetky dekorácie boli v štýle ohňa a lesku. Neónové svetlá sa načerveno odrážali od stien a trblietavé diskogule všetko zasypávali ligotom. Podnik bol na prasknutie naplnený telami. Väčšinu tvorili Afričania po dvadsiatke natriasajúci sa do rytmu.

Zoe sedela za stolom v kúte baru, kde bola hudba o trochu tichšia. Mala oblečené džínsy a tričko s logom Hard Rock Café z Londýna. Zvlnené blond vlasy si zopla štipcom. Sedela s tromi africkými kamarátmi z práce, s dvoma mužmi a so ženou. Zoe väčšinou v sobotu robievala vo svojom byte grilovačku, čiže *braai*, a potom tí, čo ešte nemali dosť

piva a konverzácie, pokračovali v klube. Dnes večer boli hlavnou témou septembrové prezidentské voľby, v ktorých stál zambijský prezident Rupiah Banda proti starnúcemu vojnovému veteránovi Michaelovi Satovi a energickému nováčikovi Hakaidovi Hichilemovi, známemu ako H. H.

„Banda skončil,“ skonštatovala Niza Moyová. Jej tmavé oči žiarili rozhorčením. „To isté platí pre jeho stranu. Viedli krajinu dvadsať rokov a čo nám dali? Mobilné nemocnice, ktoré odvádzajú lekárov zo skutočných nemocníc, policajtov, ktorí nemajú vozidlá, aby mohli vyšetrovať zločiny, cesty, po ktorých môžu jazdiť len bohatí, a korupciu na každej úrovni vlády. Je to hanba.“

Niza bola rovnako ako Zoe mladšou advokátkou v Koalícii medzinárodných právnikov (*Coalition of International Legal Advocates*) alebo CILA, neziskovej organizácii so sídlom v Londýne bojujúcej proti porušovaniu ľudských práv po celom svete. Bola temperamentnejšia a výrečnejšia než väčšina zambijských žien, ale patrila ku kmeňu *shona*, pôvodom zo Zimbabwe, a jej otec pôsobil ako diplomat v exile známy spochybňovaním autorít.

„Sympatizujem s твоjím názorom,“ odvetil Joseph Kabuta, dôstojník v jednotke zambijského policajného útvaru pre pomoc obeť. Mal pevnú postavu, nakrátko ostrihané vlasy a veľké vnímavé oči, čím Zoe pripomínal Nelsona Mandelu v mladších rokoch. „No Banda je stále obľúbený vo vidieckych oblastiach a Michael Sata má chatrné zdravie. Zambijčania nechcú, aby im v úrade umrel ďalší prezident.“

„Novinové správy o Satovom zdraví sú nafúknuté,“ oponovala mu Niza.

„Ja neviem pochopiť len jedno,“ zapojila sa do rozhovoru Zoe, „prečo nevyhodíte chlapov, čo sú jednou nohou v hrobe, a nezvolíte najlepšieho kandidáta? Všetci milujú H. H. Je rodený vodca a nemá politické dlhy z minulosti. Napriek tomu všetci tvrdia, že nemôže vyhrať? To je predsa nelogické.“

„No ľudia tak rozmýšľajú,“ prisvedčil seržant Zulu, ktorého všetci volali Sarge. Bol brilantný stratég, až chorobne vľúdny človek a zároveň hlavný právnik CILA a mozog kampane proti sexuálnym útokom na deti. „V Afrike sú prezidenti ako náčelníci dedín. Ľudia volia šediny.“

„Takže vravíš, že reformátori nemajú šancu, kým starci neumrú?“ opýtala sa Zoe. „Potom sa nemôžeme čudovať, že zavádzanie pokrokových myšlienok tu ide ako v lete na saniach.“

Sarge sa sarkasticky uškrnul. „Každá generácia si musí počkať, kým na ňu príde rad.“ Zdvihol prázdnu fľašu od piva Castle. „Došlo pivo ešte niekomu alebo tu pijem sám?“

„Ja si dám Mosi,“ ozval sa Joseph, dopil pivo a posunul fľašu doprostred stola. Odrazu sa zamračil a siahol do vrecka džínsov. Vytiahol mobil a pozrel na displej. „Volá Mariam,“ začudovane pozrel na Sargea.

Zoe spozornela. Mariam Changalová bola riaditeľka terénnej kancelárie CILA a matka šiestich detí. Ak volala Josephovi uprostred noci, musela mať veľmi vážny dôvod.

Zoe sledovala Josephovu tvár, keď zdvihol široké obočie. „Je na príjme doktor Chulu? Postarajte sa, aby tam bol. O desať minút prídem.“ Odložil telefón a prešiel pohľadom po ostatných pri stole. „V Kanyame znásilnili dievčatko. Práve ho vezú do nemocnice.“

„Koľko má rokov?“ opýtala sa Niza.

Joseph pokrčil plecami. „Mariam len povedala, že je veľmi mladé.“

„Rodina?“ zaujímalo Sargea.

„Nevieme. Našli ho túlať sa po uliciach.“

Prehovorila Zoe: „Kto ho vyzdvihol?“

„Nejakí ľudia z ADZP.“

„Je postihnuté?“ opýtala sa Zoe. ADZP bola skratka pre Advokátov pre deti so zvláštnymi potrebami, neziskovú organizáciu pracujúcu s deťmi s mentálnym postihnutím.

„Pravdepodobne,“ odvetil Joseph a rýchlo si obliekol bundu. „Prepáčte, že kazím večierok.“ Zamával im a vykročil k dverám.

Zoe sa náhle rozhodla, že pôjde za ním. Znásilnenia detí sa zvyčajne zjavili na jej stole v podobe týždeň starých policajných správ. Nikdy sa o incidente nedozvedela skôr. Narýchlo sa ospravedlnila Sargeovi a Nize a prekľučkovala sa cez dav, aby dobehla Josepha.

„Nebude ti prekážať, keď pôjdem s tebou?“ opýtala sa. „Ešte som nevidela proces prijímania.“

Zatváril sa podráždene. „Dobre, ale nepleť sa mi pod nohy.“